

Sygn. akt III C 1065/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Ewa Witkowska**

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Cieślińska - Kopec

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 roku w Warszawie, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) *sp. z o.o. z/s w J.*

przeciwko **Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W.**

o zapłatę

oraz

- 1. zasądza od Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. na rzecz (...) sp. z o.o. z/s w J. kwotę 295.258,50 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 września 2014 r. do dnia zapłaty;**
- 2. zasądza od Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. na rzecz (...) sp. z o.o. z/s w J. kwotę 21.963,00 zł (dwadzieścia jeden tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.**

Sygn. akt III C 1065/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) Sp. z o.o. w J. złożyła pozew w dniu 12 września 2014r. skierowany przeciwko Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z siedzibą w W., w którym wносиła o zasądzenie od pozwanej kwoty 295.258,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych /pозew - k.2-5/.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 13 września 2012 r. została zawarta pomiędzy stronami umowa w przedmiocie przyznania powódce dofinansowania z Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 w ramach działania „Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw”. Pozwana ARi MR na mocy przedmiotowej umowy zobowiązała się do zapłaty kwoty 295.258,50 złotych, stanowiącej jednocześnie nie więcej niż 50% poniesionych kosztów kwalifikowanych operacji. Powódka natomiast spełnić miała warunki określone w Programie oraz przepisach ustawy i rozporządzenia oraz realizacji operacji zgodnie z postanowieniami przedmiotowej umowy. Przedmiotem operacji był zakup przez powódkę ciągnika rolniczego, pługa obrotowego i glebogryzarki oraz utworzenie 3 miejsc pracy /uzasadnienie pozwu - k.2-5/.

Aneks nr (...) do umowy ustalono, że wniosek o płatność wraz ze wskazanymi w umowie dokumentami, zostanie złożony po zakończeniu realizacji całości operacji w terminie od dnia 15 sierpnia 2013 roku do dnia 30 sierpnia 2013 roku. ARiMR odmówiła wypłaty pomocy przyznanej w/w umowie. Powódka wystąpiła z wnioskiem o ponowne

rozpatrzenie sprawy podnosząc w nim, że znaczenie rozstrzygające dla przedmiotowej sprawy miał cel umowy, który to został przez stronę zrealizowany. Wskazano także, że w dacie złożenia wniosku powódka faktycznie spełniła wszystkie wymagania dla otrzymania pomocy. W dniu 11 czerwca 2014 roku powódka wezwała ARiMR do zapłaty kwoty 295.258,50 złotych. Pozwana podtrzymała jednak dotychczasowe stanowisko, odmawiając dokonania wypłaty pomocy. W ocenie powódki skoro w dacie złożenia wniosku o płatność projekt był w całości zrealizowany zgodnie z zakresem rzeczowym i finansowym, a powódka poniosła wszelkie koszty kwalifikowane, co zostało odpowiednio udokumentowane i czego pozwany nie kwestionuje, to należy stwierdzić, że cel projektu został w pełni zrealizowany, dlatego też roszczenie o wypłatę kwoty pomocy przyznanej umową jest uzasadnione /uzasadnienie pozwu k. 2-5/.

Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z siedzibą w W. wnosila o oddalenie powództwa w całości wraz z zasądzeniem od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych /odpowiedź na pozew – k.52-54/.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana podniosła, że przyznanie pomocy powódce było niemożliwe, albowiem ubiegała się przyznanie pomocy na realizację tej samej operacji, co ściśle powiązana z nią spółka (...) Sp. z o.o. w J. i co doprowadziło do stworzenia sztucznych warunków otrzymania pomocy. Miało to zdaniem pozwanej na celu obejście ograniczenia w postaci limitu pomocy przysługującego na jednego beneficjenta, a tym samym uzyskanie korzyści w wysokości sztucznie zawyżonej, co pozostawało w sprzeczności z celami wsparcia i w pełni uzasadnia odmowę przyznania powódce pomocy /uzasadnienie odpowiedzi na pozew - k.52-54/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 września 2012 roku Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. zawarła z powódką (...) Sp. z o.o. w J. umowę przyznania pomocy nr (...) - (...) - (...). Na podstawie zawartej umowy Agencja zobowiązała się do wypłacenia beneficjentowi, na warunkach określonych w umowie oraz na podstawie złożonego wniosku o płatność, pomocy w wysokości 295.258,50 złotych jednak nie więcej niż 50 % poniesionych kosztów kwalifikowanych operacji. Beneficjent zobowiązał się do spełnienia warunków określonych w Programie oraz przepisach ustawy i rozporządzenia oraz realizacji operacji zgodnie z postanowieniami umowy (§ 4 ust 1 umowy) /decyzja – k.10-11, umowa przyznania pomocy – k.12-23/.

W wyniku realizacji operacji osiągnięty miał zostać cel w postaci zakupu ciągnika rolniczego, pługa obrotowego i glebogryzarki oraz utworzenie 3 miejsc pracy, co spowodować miało rozszerzenie oferty usługowej poprzez wzrost zatrudnienia oraz zakup nowych maszyn /umowa przyznania pomocy – k.12-23/.

W umowie zastrzeżono również, że ARiMR wypłaci środki finansowe z tytułu pomocy jeżeli beneficjent zrealizował operację lub jej etap, w tym poniósł związane z tym koszty, zgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu i w umowie oraz określonymi w innych przepisach dotyczących inwestycji objętych operacją, zrealizował lub realizuje zobowiązania określone w umowie, a także jeżeli udokumentował zrealizowanie operacji lub jej etapu, w tym poniesienie kosztów kwalifikowanych z tym związanych. W umowie tej strony ustaliły jednocześnie w przypadku, gdy beneficjent nie spełnił któregokolwiek z warunków wskazanych powyżej, środki finansowe z tytułu pomocy mogą zostać wypłacone w części dotyczącej operacji lub jej etapu, który został zrealizowany zgodnie z tymi warunkami oraz jeżeli cel operacji został osiągnięty lub może zostać osiągnięty do dnia złożenia wniosku o płatność ostateczną. Zastrzeżono że ARiMR odmówi wypłaty pomocy jeżeli zostały naruszone warunki jej przyznania, bądź jeżeli w przypadku niespełnienia przez beneficjenta wymienionych wyżej warunków, nie zaistnieją okoliczności uzasadniające wypłatę części pomocy /umowa przyznania pomocy – k.12-23/.

Celem uzyskania płatności beneficjent był zobowiązany do złożenia osobiście bądź przez upoważnioną osobę bezpośrednio we właściwym oddziale regionalnym wniosek o płatność wraz z wymaganymi dokumentami, po zakończeniu realizacji całości operacji w terminie od dnia 15 sierpnia 2013 roku do dnia 30 sierpnia 2015 roku /§ 7 umowy przyznania pomocy – k.12-23, aneks nr (...) do umowy k. 24-24v/.

Zgodnie z postanowieniami zawartej umowy ARiMR zobowiązana była rozpatrzyć wniosek o płatność w terminie 3 miesięcy od dnia jego złożenia i dokonać wypłaty środków niezwłocznie po pozytywnym rozpatrzeniu wniosku /§8 pkt 9 umowy - k.17/.

Na podstawie aneksu nr (...) z dnia 13 września 2012 roku wprowadzono zmiany do umowy z dnia 13 września 2012 roku w zakresie terminu do złożenia wniosku o płatność tj. wniosek o płatność powinien być złożony przez beneficjentkę w okresie od dnia 15 sierpnia 2013 roku do dnia 30 sierpnia 2013 roku, a nie jak wskazano w umowie w terminie od 1 grudnia 2012 roku do dnia 15 grudnia 2012 roku /aneks do umowy- k.24v/.

Powódka zrealizowała operację polegającą na zakupie ciągnika rolniczego, pługa obrotowego i glebogryzarki oraz utworzenia 3 miejsc pracy. Jednocześnie poniosła koszty kwalifikowane z tytułu wykonania całości operacji w kwocie 623.000,00 złotych /okoliczność bezsporna, zestawienie rzeczowo- finansowe - k.25, ewidencja środków trwałych – k.163-165, umowa o pracę – k.167, umowa zakupu – k.171-172,k.173-174,zestawienie faktur – k.184-207, umowy o pracę – k.208-226/.

W dniu 25 lipca 2013 roku powódka złożyła wniosek o płatność – wypłatę pomocy w maksymalnej wysokości 295.258,50 złotych. Pismem z dnia 27 sierpnia 2013 roku ARiMR poinformowała, iż złożony wniosek o płatność wymaga uzupełnienia i złożenia wyjaśnień. Następnie powódka przedstawiła niezbędne dokumenty i przedstawiła informacje wyjaśniające. W oparciu o powyższe ARiMR w dniu 27 listopada 2013 roku odmówiła wypłaty pomocy z uwagi na fakt, że o przyznanie pomocy w ramach tego samego programu ubiegała się także spółka (...) sp. z o.o. w J., która w ocenie pozwanej, jest tak powiązana z powódką kapitałowo i osobowo (funkcje Prezesa Zarządu pełniła wówczas w obu spółkach ta sama osoba oraz te same osoby posiadały udział w obu spółkach), biznesowo oraz lokalizacyjnie (siedziba obu spółek znajduje się pod tym samym adresem), że stworzone zostały sztuczne warunki służące do obejścia limitu przysługującego na jednego beneficjenta, a tym samym uzyskania korzyści sprzecznych z celami wsparcia. Jednocześnie pozwana wskazała, że nie neguje poprawności udokumentowania realizacji operacji /wniosek o płatność – k.176-182, uzupełnienie wniosku o płatność – k.150-161, uzupełnienia wniosku o płatność i wyjaśnienia (pismo z 12.06.2013 r. – k.235-248), ewidencja środków trwałych – k.163-165, umowa o pracę – k.167, pismo z 27.11.2013 r. – k.26-28, wyjaśnienia – k.166, pismo z 27.08.2013 r. – k.168-169,pismo z 30.07.2013 r. – k.170-175, zeznania świadka M. G. – k.390-391/.

W dniu 3 grudnia 2013 roku powódka wystąpiła z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej odmowy wypłaty pomocy. Pozwana pismem z dnia 31 marca 2014 roku podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko /pismo z 3.12.2013 r.– k.29-31, pismo z 31.03.2014 r. – k.32-34, raport z rozpatrzenia wniosku – k.71-77/.

Powódka w dniu 11 czerwca 2014 roku wystąpiła do ARiMR z przedsądowym wezwaniem do zapłaty kwoty 295.258,50 złotych. Pozwana pismem z dnia 9 lipca 2014 roku zajęła stanowisko w przedmiocie przedsądowego wezwania do zapłaty, odmawiając wypłaty żądanej kwoty pomocy /wezwanie do zapłaty - k.35-36, pismo z 9.07.2014 r.- k.37/.

(...) Sp. z o.o. w J. i (...) Sp. z o.o. w J. są podmiotami, prowadzącymi odrębną działalność gospodarczą i odrębną księgowość – nie współpracują ze sobą. Łączy je siedziba i osoba prezesa /zeznania świadka A. D. – k.433-435, zeznania świadka M. S. – k.456,bilans i rachunek zysków i strat - k.473-476, akty notarialne – k.352-359, odpis KRS – k.229-231/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz dowodów z zeznań świadków.

Jeśli chodzi o dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, to ich autentyczności i wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw żeby czynić to z urzędu. Natomiast jeśli chodzi o zeznania świadków, to Sąd dał im wiarę jedynie w takim zakresie, w jakim znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Wymaga podkreślenia, iż stan faktyczny pomiędzy stronami nie był sporny, zaś jedyny spór ograniczał się do interpretacji warunków umowy tj. czy doszło do stworzenia sztucznych warunków otrzymania pomocy, co miało na

celu obejście ograniczenia w postaci limitu pomocy przysługującego na jednego beneficjenta i co za tym idzie, czy powódka jest uprawniona do otrzymania dotacji.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługiwało uwzględnienie w całości.

Powódka dochodziła wykonania umowy o dofinansowanie finansowane z Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 w ramach działania „Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw” zawartej przez strony w dniu 13 września 2012 roku.

Zgodnie z treścią art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Zasada swobody umów stwarza podmiotom możliwość kształtowania stosunków zobowiązaniowych innych niż typowe. Strony uzyskują kompetencję do tworzenia zupełnie nowych typów umów, niepodobnych do normatywnie określonych w kodeksie cywilnym lub innych ustawach. Mogą także wzorować się na umowach nazwanych, ale określając łączący ich stosunek zobowiązaniowy dokonywać pewnych modyfikacji lub uzupełnień, kreując w ten sposób bardziej odpowiedni dla nich instrument prawny.

Zawarta przez strony w dniu 13 września 2012 r. umowa o przyznaniu pomocy nr (...) - (...) - (...) nie stanowi umowy bezpośrednio uregulowanej w Kodeksie Cywilnym, zgodnie z powyższym strony były uprawnione do swobodnego ułożenia łączącego ich stosunku prawnego. Podmioty mogą korzystać ze swobody w umownym kształtowaniu treści zobowiązania w granicach określonych przepisem art. 353¹ k.c., który wskazuje trzy źródła tych ograniczeń: przepisy prawne, zasady współzycia społecznego i właściwość (naturę) stosunku. Pośród trzech kryteriów ograniczających swobodę umów, podstawowe znaczenie należy przypisać wskazanemu w przepisie art. 353¹ k.c. wymogowi zgodności treści i celu stosunku z ustawą. Mianem ustawy określa Kodeks Cywilny wszelkie obowiązujące przepisy prawne, bez względu na rangę aktu normatywnego i przynależność do określonej gałęzi prawa. Oznacza to konieczność zbadania, czy strony umowy nie naruszają norm prawnych tworzących obowiązujący w Polsce system prawa, a zawartych w konstytucji, ustawach, ratyfikowanych umowach międzynarodowych, rozporządzeniach i aktach prawa miejscowego. W ten sposób kryterium oceny zostało rozciągnięte również na normy prawa Unii Europejskiej /szerzej M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2011, art. 353¹, nb 13 i 14/. Zastosowanie do zawartej przez strony umowy mają przepisy ogólne w zakresie zobowiązań umownych łączących strony. Zgodnie z treścią art. 354 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współzycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom (1). W taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania wierzyciel (2).

W świetle zaistniałego między stronami stanu faktycznego należało zatem przede wszystkim dokonać oceny w zakresie wypełnienia przez stronę powodową zobowiązania umownego wynikającego z zawartej przez strony umowy przyznania pomocy przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Ocenę realizacji zawartej między stronami umowy i osiągnięcie zamierzonego w niej celu należy ustalać w oparciu nie tylko o jej dosłowne brzmienie, ale również poprzez treść i sens regulacji prawnych określających zasady programów pomocowych w ramach których nastąpiło zawarcie tej umowy /tak: Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 10 kwietnia 2013 r. sygn. akt I ACa 849/12/.

Sąd rozpoznając niniejszą sprawę, po dokonaniu analizy umowy łączącej strony, jak i zakresu, w jakim strona powodowa wykonała obowiązki wynikające z umowy, tym samym osiągając cel z niej wynikający jednoznacznie stwierdza, że w dacie złożenia wniosku o płatność powódka faktycznie spełniła wszystkie wymagania dla otrzymania pomocy. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że strona powodowa zrealizowała zasadnicze założenia umowy określone w § 3 umowy. Projekt był w całości zrealizowany zgodnie z zakresem rzeczowym i finansowym, a powódka poniosła wszelkie koszty kwalifikowane, które to zostały odpowiednio

udokumentowane. Tym samym cel umowy należy uznać za zrealizowany. M.in. utworzone w ramach operacji dodatkowe 3 miejsca zatrudnienia nadal pozostają obsadzone. Co istotne dla niniejszej sprawy - samego faktu zrealizowania przez powódkę celów umowy pozwany nie kwestionował, była to okoliczność bezsporna w niniejszej sprawie.

W trakcie procesu pozwana wskazywała, że przyznanie pomocy powódce było niemożliwe, albowiem ubiegała się przyznanie pomocy na realizację tej samej operacji, co ściśle powiązana z nią spółka (...) Sp. z o.o. w J., co doprowadziło do stworzenia sztucznych warunków otrzymania pomocy. Miało to na celu obejście ograniczenia w postaci limitu pomocy przysługującego na jednego beneficjenta, a tym samym uzyskanie korzyści w wysokości sztucznie zawyżonej, co pozostawało w sprzeczności z celami wsparcia i w pełni uzasadnia odmowę przyznania powódce pomocy.

Zgodnie z artykułem 4 pkt. 3 Rozporządzenia Rady (WE, EURATOM) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 roku w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich działania skierowane na pozyskanie korzyści w sposób sprzeczny z odpowiednimi celami prawa wspólnotowego mającymi zastosowanie w danym przypadku poprzez sztuczne stworzenie warunków w celu uzyskania tej korzyści, prowadzą do nieprzyznania lub wycofania korzyści. Jak wynika z zaleceń Komisji z dnia 6 maja 2003 roku dotyczących definicji przedsiębiorstw mikro, małych i średnich przedsiębiorstwa, które pozostają w takiej czy innej z tych relacji za pośrednictwem osoby fizycznej lub grupy osób fizycznych działających łącznie, są także uznane za przedsiębiorstwa powiązane, jeżeli prowadzą swoją działalność lub część swojej działalności na tym samym rynku właściwym lub na rynkach sąsiednich

W sprawie przedmiotowej Sąd ustalił, że (...) Sp. z o.o. w J. i (...) Sp. z o.o. w J. mają powiązania osobowe – prezesem obydwu spółek jest ta sama osoba M. S., która w obydwu spółkach posiada 51% udziałów, a pozostałe 49 % należy do (...) Sp. z o.o., biznesowe – przedmiot działalności objętej wsparciem został sklasyfikowany pod tym samym kodem (...) Natomiast spółki te prowadzą odrębną działalność gospodarczą - nie współpracują ze sobą w ramach wykonywanej działalności - i posiadają odrębną księgowość.

W wyroku z dnia 23 października 2013 roku w sprawie sygn. akt SA/Wa 1548/13 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wskazał, że aplikowanie o pomoc przez te same osoby należy postrzegać jako skierowane na omińnięcie kwotowego limitu dofinansowania przysługującego jednemu beneficjentowi.

We wskazanej powyżej sprawie ARiMR odmówiła przyznania wnioskowanej pomocy z uwagi na ustalone powiązania świadczące o stworzeniu sztucznych warunków w celu uzyskania wsparcia. Podobnie, do niemalże analogicznej sytuacji jak w niniejszej sprawie odnosi się także wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 września 2012 roku w sprawie sygn., VII SA/Wa 386/12, gdzie po przeprowadzeniu weryfikacji wniosku o przyznanie pomocy w dniu 3 lutego 2012 r. organ odmówił spółce przyznania wnioskowanej pomocy, podnosząc, że zachodzą przesłanki do nieprzyznania pomocy określone w § 12 w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 17 lipca 2008 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowanej w ramach działania "Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw" objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013, gdyż zdaniem organu ze względu na szeroki zakres i wysokie koszty inwestycji została ona podzielona na mniejsze celem uzyskania jak najwyższego zwrotu poniesionych nakładów inwestycyjnych.

Natomiast odmiennym we wskazanych powyżej sprawach i jednocześnie kluczowym jest, iż w przyznania wsparcia odmówiono na etapie złożenia wniosku o przyznanie pomocy, a nie jak w niniejszej sprawie po wydaniu decyzji o przyznaniu pomocy, podpisaniu umowy i zrealizowaniu postanowień umowy przez powódkę, czyli dopiero na etapie wniosku o płatność.

Nawet gdyby uznać, że (...) Sp. z o.o. w J. i (...) Sp. z o.o. w J. są podmiotami powiązanymi, co stanowi przesłankę do odmowy przyznania pomocy, to winno zostać podniesione już na etapie procesu weryfikacyjnego po złożeniu przez powódkę wniosku pomocowego. W niniejszej sprawie pozwana na wskazanym etapie nie miała uwag co do poprawności złożonego przez powódkę wniosku i załączonej do niego dokumentacji, co potwierdza decyzja o przyznaniu pomocy i zawarciu umowy z 13.09.2012r.

W ocenie Sądu, zgłaszanie zastrzeżeń co do działalności powódki na etapie wniosku o płatność w okolicznościach niniejszej sprawy powyżej ustalonych było niezasadne, tym bardziej że cel operacji na jaki pomoc została przyznana został osiągnięty, a w dacie złożenia wniosku o wypłatę pomocy projekt był zrealizowany zgodnie z zakresem rzeczowym i finansowym, a powódka poniosła wszelkie koszty kwalifikowane, które to zostały odpowiednio udokumentowane i nie były przez pozwaną kwestionowane.

Wymaga podkreślenia, iż w odniesieniu do działań podejmowanych w ramach powyższego programu w postaci tworzenia i rozwoju mikroprzedsiębiorstw również zastosowanie mają zasady słuszności i współzycia społecznego, gdyż bez wątplenia jego celem jest ułatwianie rozwoju mikroprzedsiębiorstw na obszarach wiejskich a nie pozbawianie beneficjentów programu środków na prowadzenie działalności gospodarczej, w przypadku niedopełnienia jakiegokolwiek uchybienia formalnego. Takowe postępowanie jest sprzeczne z ideą przedmiotowego programu i samą zawartą umową o dotację.

Oddalenie powództwa w sprawie stanowiącej przedmiot rozstrzygnięcia prowadziłyby przede wszystkim do zaprzepaszczenia celu umowy stron i społeczno-gospodarczego przeznaczenia dotacji, bowiem nie wypłacenie powódce tak znacznej kwoty, którą ona już poniosła w ramach wydatków kwalifikowanych naraziłaby prowadzoną przez nią działalność gospodarczą, której dotacja miała pomóc osiągnąć odpowiedni poziom, na poważną szkodę.

W ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich pomoc udzielana jest podmiotom z tytułu inwestycji związanych z tworzeniem lub rozwojem mikroprzedsiębiorstw w formie zwrotu części kosztów. Mając na względzie powyższe w ocenie Sądu należało przyjąć, że powódka wykonała ciężące na niej zobowiązanie w tym zakresie. Powódka poniosła koszty kwalifikowane, które udokumentowała.

Dlatego też w ocenie Sądu roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty należności głównej w całości.

Stosownie do treści art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (1). Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (2). W razie zwłoki dłużnika wierzyciel może nadto żądać naprawienia szkody na zasadach ogólnych (3). Chwilę, w której dłużnik dopuszcza się opóźnienia, określić należy na podstawie art. 476 k.c. Przepis ten wskazuje na obiektywny stan faktyczny, który jest podstawą postawienia dłużnikowi zarzutu nieterminowego wykonania zobowiązania. Chwila, o której mowa, jest odmiennie ustalana w zależności od tego, czy dłużnik jest zobowiązany do świadczenia terminowego, czy do świadczenia bezterminowego. Pojęcie opóźnienia w zapłacie dłużnej sumy wiąże się z terminem spełnienia świadczenia /wyrok SN z dnia 24 lipca 2008 r., IV CSK 151/08, LEX nr 483309/.

Powódka w dniu 11 czerwca 2014 roku wystąpiła do Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji w W. z przedsądowym wezwaniem do zapłaty, wyznaczając 7 dniowy termin zapłaty. Co w ocenie Sądu stanowi to podstawę do przyjęcia, iż strona pozwana mogła w tym terminie w sposób nie budzący wątpliwości zapoznać się z zakresem roszczenia powódki. Mając jednak na uwadze, iż na podstawie art. 321 k.p.c. Sąd związany jest zakresem roszczenia strony, odsetki zasądzone zostały zgodnie z żądaniem powódki, tj. od dnia 12 września 2014 roku /tj. od dnia wniesienia pozwu/.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 6 punkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U. 2013.490), obciążając kosztami zastępstwa prawnego pozwanego w wysokości 7.200,00 zł, stanowiącej stawkę minimalną przy wartości przedmiotu sporu w niniejszej sprawie, a także opłatą od pozwu uiszczoną przez powódkę w kwocie 14.763,00 zł., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, stosownie

do której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędnej do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.